

Pekinska patka: »Plitka poezija« — Punk koji afirmira televizija vjerodostojan je poput svojedobnih »vikendaskih hipija«, urednih i pristojnih mladića koji bi potkraj tjedna svoje klasično skrojeno uredsko odijelo zamijenili šarenom tunikom, razbarušili kosu i

Zagušljiva pličina

3.9

Piše
Dražen Vrdoljak

okitili je trakom, te tako transformirani proboravili dva-tri dana u nekoj komuni, da bi se u ponedjeljak ponovno doveli u normalno stanje i vratili svakodnevnom građanskom životu. Kad se »Pekinska patka« prošlog ljeta pojavila u zabavnoj televizijskoj emisiji s beogradske Ade, svakome je moglo biti jasno kako u pozadini pankerskog *designa* njezinih članova postoji samo pristanak da izigravaju opice pred milijunskim gledalištem. No, bilo je i onih koji su njihovo kreveljenje i đuskanje — slabiju verziju zamišljene parodije punka u verziji Bennya Hilla — ipak shvatili ozbiljno, ali to je isto kao kad bi se kućni ansambl zadrthih džezista iz »Muppet-Showa« pojavio u službenom programu Newport festivala ili na »Down Beatovoj« rang-listi »talenata koji zaslužuju šire priznanje«.

Prvi album novosadske grupe, predvođene pjevačem prof. Nebojšom Čontićem koji nastoji uravnotežiti vrijednost svojih nastavnčkih i zabavljačkih akreditiva, (u ove prve nemamo razloga posumnjati), samoironično je nazvan »Plitka poezija«. »I u plitkoj vodi se može okupati«, izjavljuje Čonta, želeći valjda objasniti kako »Patki« ne trebaju velike riječi ni katedralne zvuka da bi postigla svoj rokovski cilj. No, profesor je, čini se, smetnuo s uma da se u plitkoj vodi može i utopiti, a upravo je to sudbina koja je zadesila njegov bend. Ako se nečija programska pjesma sastoji od stihova »*Kasno je za hard rok / Umorni su Gilan i Plant / Ubila ih velika lova / Sveža krv je novi val*«, s refrenom »*Bolje da nosim kratku kosu / I slušam taj zvuk*« (»Bolje da nosim kratku kosu«), uz primjereno prangijanje u pozadini, onda nužno dolazimo do zaključka da tu nema govora ni o kakvoj hinjenoj plitkosti, nego — na žalost — o stupidariju koji »Pekinsku patku« čini smiješnom u nimalo zabavnom ili duhovitom smislu riječi.

Za razliku, primjerice, od »Buldožera«, čiji talent za ironično kolažiranje dvosmislenih tekstova i šarene instrumentalne nadgradnje nikad nije dolazio u pitanje (a da ne govorimo o sugestivnosti izvedbe u studiju ili na sceni), kod »Pekinske patke« sve je monotono i ravno. U dvanaestak pjesama što su ih sami potpisali, oni ne mijenjaju ni ugodaj, ni stil, ni temperaturu, ni

opseg, ni »film« svoga bubetanja po skromnom broju odabranih tema: »*Oooo pederimo rok*«, »*Nikako im ne ide u glavu ta stvar / Niko ne razume da sam mlad*«, »*O, ne, opet sam sâm / Ma ko je šljivi, mi sviramo pank*«, a u pjesmi »Ja sam panker u sakou starom« iznenađujuće uspješno prognoziraju efekt svoje plitkosti bez pokrića: »*Kažu da sam lud / Kažu da sam blesav / Kažu da sam imbecil / Kažu da sam kreten*...« Ideju o »Patki« kao parodiji (na punk) lansirali su, vjerovatno, oni dobronamjerni slušatelji koji su odlučili da u navedenim i sličnim stihovima po svaku cijenu pronađu neku skrivenu kvalitetu. No, dobra je pjesma-parodija samo ona u kojoj možemo uživati kao u *dobroj pjesmi*, kad efekt parodije prestane djelovati. Ali, na albumu »Plitka poezija« takvih dostignuća nema.

U domaćem rocku uvijek su mi naročito smetali oni izvođači zbog kojih sam se neugodno osjećao slušajući ih u društvu s nekim tko po svom senzibilitetu nije sklon rock-glazbi. Pod ruku s raspekmeženim patetičarima, mutavim kantautorima, turobno siromašnim virtuoza i folirantskim glasnogovornicima (stil i opredjeljenje uopće nisu važni), »Pekinska patka« ulazi u red pojava koje neupućenima mogu poslužiti kao argument protiv zdrave pameti rocka, a da u jednakom mjeri iritiraju i veliki dio publike vjerne toj glazbi. A činjenica da »Pekinska patka« pripada novoj generaciji domaćih rokera uvjerava nas da svaki slijedeći pravac ili trend odmah navuče priprekredikule koji imaju šansu da budu tretirani i eksponirani jednako, ako ne i bolje od originala. S onima koji »Patku« smatraju dobrodošlom i zabavnom novinom na našoj sceni nema se što polemizirati: čini se, naprosto, da ne dijelimo isti smisao za humor. Moglo bi se, ipak, polemizirati s prof. Čontom koji je u jednom intervjuu izjavio: »Činjenica je da smo mi olakšali put »Prljavom kazalištu« i »Pankrtima«, pomisljajući na zasluge »Patke« pred tv-ekranima, kad to ne bi bilo smiješno poput njegova recepta za »deranje rocka«: »*Ne mogu da slušam više ovaj rok / Krajnje je vreme za novi zvuk / Glava mi je puna raznih idiota / Želim samo pravu frku i pank*«.